

DSI-IV.7250.3767.2024

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12 i ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 - Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 236), w zw. z art. 2 pkt 9b, 9c, 9e, art. 3b ust. 1, art. 3d, art. 3k ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 433 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 572), po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANE]

ORZEKAM

udzielić interpretacji indywidualnej w sprawie stosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw, poprzez:

- I. **nieuznanie** stanowiska Wnioskodawcy, że [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] nie będzie zobowiązane do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, w przypadku pakowania dań w pojemnik wykonany w 100% z trzciny cukrowej ze zgrzewem wykonanym z folii oraz **nieuznanie** stanowiska, że opakowanie to może zostać uznane za opakowanie alternatywne;
- II. **uznanie** stanowiska Wnioskodawcy, że [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] nie podlega przepisom ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej w zakresie stosowania zakazu, o którym mowa w art. 3i ww. ustawy, związanego z wprowadzaniem do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w postaci wskazanych sztuców z WPC (Wood Plastic Composite), czyli kompozytu włókna drzewnego i tworzywa sztucznego lub sztuców wykonanych z tworzywa sztucznego określanych przez producentów jako sztuce wielokrotnego użytku, jako że nie jest wprowadzającym te produkty do obrotu.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 31 lipca 2024 r. (data wpływu: 1 sierpnia 2024 r.) [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE], złożyło wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej. Pismem znak: DSI-IV.7250.3767.2024 z dnia 22 sierpnia 2024 r. tut. Organ wezwał Podmiot do uzupełnienia przedmiotowego wniosku w zakresie doprecyzowania stanu faktycznego, na które odpowiedziano pismem z dnia 30 sierpnia 2024 r.

Interpretacja dotyczy zapisów ustawy w zakresie obowiązku pobierania opłaty od użytkownika końcowego (zwanej dalej „opłatą końcową”) za pojemnik na żywność wykonany w 100% z trzciny cukrowej, w którym zastosowano folię do zgrzewu, na podstawie art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej. Po drugie, niniejsza decyzja obejmuje rozstrzygnięcie w zakresie stosowania zakazu związanego z wprowadzaniem do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w postaci sztuców z WPC (Wood Plastic Comoposite), o którym mowa w art. 3k ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

Zgodnie z informacją zawartą we wniosku Wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą pod firmą [REDAKTOWANE] gdzie w ofercie jednego z miejsc prowadzenia działalności gospodarczej jest catering dietetyczny. Rynek zbytu produktów oferowanych w cateringu dietetycznym stanowi województwo wielkopolskie. Posiłki są dostarczane przez Wnioskodawcę odbiorcy końcowemu w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego (w domyśle - odbiorcę końcowego) w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej. Większość z oferowanych dań wymaga przed spożyciem podgrzania. Odbiorca końcowy może zamówić w zależności od wybranej opcji od trzech do pięciu posiłków na dany dzień. W każdym zamówionym cateringu żywność (przygotowany posiłek) pakowana jest w pojemniki. Każdy posiłek pakowany jest w odrębny pojemnik. Zdarzają się sytuacje, że jeden posiłek zapakowany zostaje do dwóch pojemników (np. sałatka i pojemnik na dip). Wnioskodawca oferuje również catering w pojemnikach wykonanych w 100 % z trzciny cukrowej. Jednak pakując niektóre z posiłków zobowiązany jest do wykonania zgrzewu pojemnika za pomocą folii, chroniącej danie przed rozlaniem.

Wnioskodawca, oferuje catering do przedszkoli i szkół dostarczany odbiorcy końcowemu, do posiłku dołączane są sztucce jednorazowego użytku, zamówiony posiłek np. obiad dostarczany jest w lunchboxach czy innych pojemnikach jednorazowego użytku. Do każdego zestawu Podmiot dostarcza użytkownikowi końcowemu zestaw sztuców.

Wnioskodawca oferuje zestawy jednorazowe sztućców drewnianych, jednak z uwagi na ich bardzo słabą jakość, w tym łamliwość, a także po złamaniu rozwarstwienie się produktu, w którym pojawiają się bardzo wąskie i niebezpieczne szczególnie dla najmłodszych dzieci fragmenty drewna, Podmiot chciałby wprowadzić sztućce wykonane z WPC (Wood Plastic Composite), czyli kompozytu włókna drzewnego i tworzywa sztucznego lub sztućce wykonane z tworzywa sztucznego określane przez producentów jako sztućce wielokrotnego użytku.

Wnioskodawca zadał następujące pytania:

1. Czy [REDAKTOWANE], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), **nie będzie zobowiązane** do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, w przypadku pakowania dań w pojemnik wykonany w 100% z trzciny cukrowej ze zgrzewem wykonanym z folii, który uznaje za opakowanie alternatywne.

2. Czy [REDAKTOWANE], **nie podlega** przepisom ustawy w zakresie stosowania zakazu związanego z wprowadzaniem do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wskazanych sztućców z WPC (Wood Plastic Composite), czyli kompozytu włókna drzewnego i tworzywa sztucznego lub sztućców wykonanych z tworzywa sztucznego określanych przez producentów jako sztućce wielokrotnego użytku.

Wnioskodawca stoi na stanowisku, że [REDAKTOWANE], w tym konkretnym stanie faktycznym związanym z prowadzeniem cateringu dietetycznego, nie będzie zobowiązane do pobierania opłaty konsumenckiej od odbiorcy końcowego, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (zwanej dalej: „ustawą produktową”), w przypadku zastosowania pojemników wykonanych w 100% z trzciny cukrowej, w którym dokonano zgrzewu folią oraz uznaje te pojemniki za opakowanie alternatywne.

Wnioskodawca przedstawił stanowisko, że [REDAKTOWANE], które poprzez jedną ze swoich gałęzi działalności gospodarczej prowadzi catering dla szkół i przedszkoli, sprzedając swoją usługę, nie będzie zobowiązane także do stosowania zakazów związanych z wprowadzaniem do obrotu m.in. sztućców jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, według stanu opisanego w niniejszym piśmie.

W ocenie Wnioskodawcy odpowiedź na pytanie postawione w przedmiotowym wniosku sprowadza się do ustalenia statusu prawnego prowadzonej przez [REDAKTOWANE] działalności gospodarczej, na gruncie ustawy produktowej.

Wnioskodawca zwraca również uwagę na obowiązki przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ustawy produktowej oraz na pkt 1 sekcji I załącznika nr 9 do ustawy produktowej, gdzie wskazane jest zastosowanie pojemników na żywność, objętych ustawą. Podkreślono, że Wnioskodawca nie zleca produkcji tego rodzaju pojemników do fabryki, a jedynie jest ich nabywcą i zaopatruje się w nie m.in. w hurtowniach.

We wniosku przytoczono także definicję „przedsiębiorcy” oraz „wprowadzenia do obrotu” przedstawioną w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców.

W oparciu o powyższe definicje Wnioskodawca wysuwa wniosek (odbiegający od meritum, tj. myśląc obowiązki wynikające z art. 3b ww. ustawy z wprowadzeniem do obrotu produktów), że nie jest przedsiębiorcą wymienionym w art. 3b ustawy produktowej, z uwagi na fakt, że oferuje catering dietetyczny, który należy zamówić m.in. kilka dni wcześniej na dany dzień. Usługa cateringu dietetycznego obejmuje dzienny zestaw składający się od trzech do pięciu zbilansowanych posiłków. Kupujący (odbiorca końcowy) nie może wybrać danego posiłku do zakupu, a jedynie wszystkie oferowane w danej diecie. Wnioskodawca nie oferuje również możliwości skonsumowania posiłku w swojej siedzibie. Posiłki dostarczane są pod wskazany adres i tam wymagają przechowania w lodówce, a następnie podgrzania większości posiłków dnia kolejnego bezpośrednio przez spożyciem.

Wnioskodawca przytoczył również definicję „tworzywa sztucznego” zgodnie z art. 2 pkt 11aa ustawy produktowej. Zdaniem Wnioskodawcy, jako że w zapisach ustawy mowa jest o pojemnikach i kubkach, sama folia stanowiąca zamknięcie/pokrywkę opakowania wykonanego z trzciny cukrowej, w którym znajduje się żywność, nie spełnia definicji tworzywa sztucznego, a jednocześnie taki produkt, w tym przypadku pojemnik, w który został zapakowany posiłek nie wypełnia definicji produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Ponadto Firma podkreśla, że trudno obecnie znaleźć na rynku opakowanie alternatywne do opakowań z tworzyw sztucznych, które wykonane byłoby z materiału alternatywnego do opakowania z tworzywa sztucznego, którego pokrywa, zamknięcie, również wykonane jest z materiału innego niż tworzywo sztuczne.

Wnioskodawca w oparciu o art. 3b ustawy produktowej, podkreślił że opłata, o której wspomina powyższy art. nie będzie dotyczyła sprzedaży pojemników na żywność, które nie będą wykonane z tworzywa sztucznego, nawet gdy będą zawierały pokrywki z tworzywa sztucznego, gdyż pojemniki te nie będą produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w rozumieniu ustawy produktowej. Na tej podstawie Wnioskodawca uznał, że pojemniki wykonane w 100% z trzciny cukrowej ze zgrzewem z folii nie podlegają przepisom ww. ustawy i Podmiot nie będzie zobligowany do pobierania od użytkownika końcowego opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej, a opakowanie takie uznane będzie za opakowanie alternatywne w stosunku do opakowań z tworzyw sztucznych.

Ponadto w ocenie Wnioskodawcy, jego działalność polegająca na świadczeniu usługi cateringu dla przedszkoli i szkół (dostarczanie odbiorcy końcowemu posiłków) wraz z zestawem sztuczków opisanych w niniejszym piśmie, nie będzie objęta zakazem wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wskazanych w załączniku nr 7 do ustawy produktowej.

Z powyższego wywnioskowano, że Podmiot będzie mógł wprowadzać do obrotu powszechnie dostępne po dniu 1 lipca 2024 r. w hurtowniach opakowań sztuczek wykonane z WPC (Wood Plastic Composite), czyli kompozytu włókna drzewnego i tworzywa sztucznego lub sztuczek wykonane z tworzywa sztucznego określane przez producentów jako sztuczki wielokrotnego użytku, bez ryzyka nałożenia przez uprawniony organ kontrolny kary finansowej za wprowadzanie do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych zakazem, wymienionych w załączniku nr 7 do ww. ustawy.

Biorąc pod uwagę przedstawione stanowisko Wnioskodawcy w pierwszej kolejności zdefiniowania wymaga zatem, zawarte w ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, pojęcie „przedsiębiorcy”, przez które rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.(13)), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej, lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Jednocześnie wyjaśnienia wymaga pojęcie „wprowadzenia do obrotu”. Zgodnie z art. 2 pkt 12a ustawy produktowej, przez wprowadzenie do obrotu rozumie się pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

W art. 3 pkt 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko zdefiniowano „produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych”, przez który rozumieć należy produkt w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

Jednocześnie, w załączniku E w cz. I wymieniono produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte zakresem art. 8 ust. 2 Dyrektywy, dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta.

Powołany przepis wskazuje, że państwa członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby producenci przedmiotowych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali koszty zgodnie z zawartymi w dyrektywach 2008/98/WE i 94/62/WE przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta o ile nie są już one uwzględnione.

W oparciu o powyższą definicję można scharakteryzować „produkt wielokrotnego użytku z tworzyw sztucznych”, którym będzie produkt wykonany z tworzyw sztucznych, przeznaczony, zaprojektowany i wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu wielokrotne użycie przez możliwość zwrócenia go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania, zgodnie z załącznikiem nr 6 do ustawy produktowej zalicza się:

- a) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
- b) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie;
- c) w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Art. 3b. ust. 1 i 2 ww. ustawy określa przedsiębiorców zobowiązanych do poboru opłaty za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych od użytkowników końcowych. Po pierwsze jest nim przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty wymienione w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, który jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach. Po drugie do pobrania opłaty jest również obowiązany przedsiębiorca pakujący i oferujący - za pomocą urządzenia vendingowego, w tym umieszczonego także w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne - napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, będących opakowaniami.

Jednocześnie wyjaśnienia wymaga definicja „użytkownika końcowego”. Zgodnie z art. 2 pkt 11 ac) ustawy produktowej, przez użytkownika końcowego rozumie się podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

Zgodnie z art. 3b ust. 3, przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do zapewnienia dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne, w tym innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, lub dostępności opakowań wielokrotnego użytku.

Z kolei art. 3k ust. 1 i 2 ustawy produktowej określa przedsiębiorców zobowiązanych do uiszczenia opłaty na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Zgodnie z ust. 1 ww. przepisu, przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ww. ustawy, jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

1) zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;

2) uprzątkowania oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Zgodnie z ust. 2 Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji II załącznika nr 9 do ustawy produktowej, jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów uprzątkowania oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Należy zwrócić szczególną uwagę na fakt, że Dyrektywa wprowadza dwie kategorie podmiotów: przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Każdy z tych przedsiębiorców podlega określonym obowiązkom, w tym opłatom, jednocześnie możliwe jest też, że jeden przedsiębiorca może podlegać wszystkim ww. rodzajom opłat.

Marszałek Województwa Wielkopolskiego odnosząc się do przedstawionego stanu faktycznego, stwierdza co następuje.

W myśl powyższego, w ocenie tut Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego we wniosku oraz zawartych w nim pytań należy uznać, iż:

Ad. 1. [REDAKTOWANE], oferując catering dietetyczny w pojemnikach wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych z dostawą do miejsca wskazanego przez Kupującego w następującym stanie: zamówienie na dany dzień z dostawą dzień wcześniej (np. zamówienie na wtorek z dostawą w poniedziałek), **będzie zobowiązane** do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, pomimo zapakowania dań w pojemnik wykonany w 100% z trzciny cukrowej, z uwagi na fakt, że zastosowano jako jego zamknięcie folię do zgrzewu.

Tutejszy Organ w pierwszej kolejności wyjaśnia, że art. 2 pkt 11aa ustawy produktowej definiuje tworzywo sztuczne jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE, do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.

Jako, że folia stanowiąca zamknięcie/pokrywkę opakowania wykonanego z trzciny cukrowej, w którym znajduje się żywność, spełnia definicję tworzywa sztucznego, a jednocześnie taki produkt (ujmowany całościowo – pojemnik z jego zamknięciem) wypełnia definicję jednorazowego produktu z tworzyw sztucznych, stosuje się w odniesieniu do niego regulacje transponowanej Dyrektywy, w szczególności w zakresie art. 3b i art. 3d ustawy produktowej. Podkreślić również należy, że w pkt. 2 załącznika nr 6 do ww. ustawy, wśród jednego z kryteriów wprost wskazano pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, co oznacza, że warunkiem zwolnienia z ww. obowiązków byłoby wykonanie całego pojemnika (tj. łącznie z zamknięciem/pokrywką) z materiałów niezawierających tworzywa sztucznego zdefiniowanego powyżej.

Skoro zatem istotnym elementem tego opakowania, które stanowi jego integralną część, jest folia zgrzewana na pojemniku, tut. Organ stwierdza, że Wnioskodawca wydając posiłki w tychże pojemnikach wykonanych co prawda z trzciny cukrowej, ale w których zastosowano zgrzewaną folię, będzie zobowiązany do pobierania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego żywność w tych produktach.

Pojemniki wykonane z trzciny cukrowej przykryte folią, wypełniają definicję produktu jednorazowego użytku zawartej w art. 2 pkt 9e ustawy produktowej, zgodnie z którą jest to produkt, który jest w całości lub części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

Zwrócić również należy uwagę na wytyczne Komisji Europejskiej dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w których wskazano, że opakowania niektórych produktów spożywczych stanowią połączenie sztywnego i bardziej elastycznego materiału (np. kanapka w sztywnym pojemniku z powłoką foliową z jednego boku czy przygotowana żywność sprzedawana na papierowych tackach i przykryta owijką z tworzywa sztucznego). W takich przypadkach produkt będzie klasyfikowany jako pojemnik na żywność z uwagi na obecność sztywnego materiału w opakowaniu. Jeżeli zatem pojemnik wykonany został co prawda z trzciny cukrowej, ale przykryty jest zgrzewaną folią, to w takim przypadku należałoby go uznać za pojemnik jednorazowy z tworzywa sztucznego, który podlega opłacie, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej.

W oparciu o stwierdzenie, że pojemnik wykonany w 100% z trzciny cukrowej wraz ze zgrzewaną folią służącą jako zamknięcie, stanowić będzie integralną całość, nie można uznać tego opakowania jako wytworzonego z materiałów innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, ani za opakowanie wielokrotnego użytku.

Nawiązując do przywołanych przepisów, stwierdzić należy, że nie opis/specyfikacja produktu czy pisemne zaświadczenie czy też certyfikat podmiotu sprzedającego dany produkt, ale jego bezpośrednie zastosowanie będzie decydować, czy możemy go uznać za produkt wielokrotnego użytku, pozwalający na zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony. Odnosząc się do uznania przez Wnioskodawcę, pojemnika wykonanego w 100% z trzciny cukrowej, którego zamknięcie stanowi zgrzewana folia, za opakowanie alternatywne, tut. Organ uznając wspomniane opakowanie za opakowanie podlegające przepisom „ustawy produktowej” wyklucza zastosowanie tego opakowania jako opakowania alternatywnego do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej.

Ad. 2. [REDAKTOWANE]

nie podlega przepisom ustawy w zakresie stosowania zakazu związanego z wprowadzaniem do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w postaci wskazanych sztuców z WPC (Wood Plastic Composite), czyli kompozytu włókna drzewnego i tworzywa sztucznego lub sztuców wykonanych z tworzywa sztucznego określanych przez producentów jako sztuce wielokrotnego użytku.

Tutejszy Organ ustalił, że Wnioskodawca, zgodnie z przedstawionym we wniosku zakresem działalności, oferuje catering do przedszkoli i szkół dostarczany odbiorcy końcowemu, a do każdego zestawu Podmiot dostarcza użytkownikowi końcowemu zestaw sztuców, w tym w ofercie mają się znaleźć sztuce wykonane z WPC (Wood Plastic Composite), czyli kompozytu włókna drzewnego i tworzywa sztucznego lub sztuce wykonane z tworzywa sztucznego określane przez producentów jako sztuce wielokrotnego użytku.

W związku ze złożonym wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej, o dużym poziomie ogólności, Marszałek Województwa Wielkopolskiego wystosował wezwanie znak: DSI-IV.7250.3767.2024 z dnia 22 sierpnia 2024 r., o jego doprecyzowanie.

W odpowiedzi na ww. wezwanie Wnioskodawca doprecyzował, że objęte przedmiotowym wnioskiem sztuce z WPC nabywa w Polsce. Mając powyższe na uwadze można uznać, że [REDAKTOWANE] nie jest przedsiębiorcą wprowadzającym do obrotu te produkty, nie zleca ich wyprodukowania, ani też nie sprowadza ich z zagranicy, a jedynie jest ich nabywcą i zaopatruje się w nie m.in. w hurtowniach. W odniesieniu do obowiązku określonego w art. 3k ust 1 ustawy, istotne jest pierwsze wprowadzenie produktu z tworzywa sztucznego na rynek krajowy, które w omawianym przypadku następuje w momencie sprzedaży sztuców przez producenta lub sprowadzenia ich z zagranicy. W takiej sytuacji to producent lub importer powinien rozliczyć się za wprowadzenie do obrotu ww. produktu.

W myśl powyższego, w ocenie tut. Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego we wniosku, należy stwierdzić, iż Wnioskodawcy nie uznaje się za przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napojów lub żywności w tych produktach, co jest kluczowe w kontekście analizy podlegania obowiązkom wskazanym w art. 3k ustawy produktowej.

Tym samym należy uznać, że [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] - w zakresie produktów wskazanych we wniosku - nie jest zobowiązany do:

- a) ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, o której mowa w art. 3k ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;
- b) ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy.

Jednocześnie tut. Organ podkreśla, że zgodnie z załącznikiem 7 do ustawy produktowej zakazem wprowadzania do obrotu objęto sztuce, stanowiące produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które nawet w najmniejszej części wykonane są z tworzywa sztucznego. Zatem wspomniane sztuce wykonane z WPC (Wood Plastic Composite), czyli kompozytu włókna drzewnego i tworzywa sztucznego lub sztuców wykonanych z tworzywa sztucznego określanych przez producentów jako sztuce wielokrotnego użytku, co do zasady będą objęte powyższym zakazem. Zakaz ten dotyczy tylko i wyłącznie tych przedsiębiorców, którzy wprowadzają te produkty do obrotu – po raz pierwszy dostarczają je na rynek, natomiast jak wspomniano powyżej Wnioskodawca nie jest wprowadzającym te produkty na rynek.

Tutejszy Organ, wydając niniejszą decyzję, zapoznał się ze stanowiskiem Wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie i kierował się obowiązującymi przepisami prawa. Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Zgodnie z art. 34 ust. 5 ustawy – Prawo przedsiębiorców udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji.

Mając powyższe na uwadze, Marszałek Województwa Wielkopolskiego orzeka jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu za pośrednictwem Marszałka Województwa Wielkopolskiego, w terminie 14 dni od daty doręczenia.

Zgodnie z art. 127a Kodeksu postępowania administracyjnego – przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Marszałka Województwa Wielkopolskiego. Z dniem doręczenia tutejszemu Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, niniejsza decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Za wydanie niniejszej decyzji, zgodnie z art. 34 ust. 6 ustawy – Prawo przedsiębiorców, wniesiono opłatę w wysokości 40,00 zł na rachunek Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego w Poznaniu - PKO Bank Polski Poznań rachunek nr 45 1020 4027 0000 1202 0049 5580.